

Άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσιανίνωφ, Επίσκοπος Σταυρουπόλεως

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

Η ρωσική Ορθοδοξία εμπλούτισε το αγιολόγιο της Εκκλησίας μας με μυριάδες αγίους. Την πρωτοπορία έχουν οι άγιοι Επίσκοποι, οι οποίοι αναδείχτηκαν, σε αγιότητα και εκκλησιαστικό φρόνημα, εφάμιλλοι των αγίων Πατέρων της αρχαίας Εκκλησίας. Ένας από αυτούς υπήρξε και ο άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσιανίνωφ, Επίσκοπος Σταυρουπόλεως, ένας

ακούραστος και ζηλωτής ποιμένας.

Γεννήθηκε το 1807 στην ρωσική κωμόπολη Ποκρόφσκ στην επαρχία Βολογκντά. Οι γονείς του ανήκαν σε ευγενή οικογένεια της παλιάς αριστοκρατίας. Το βαπτιστικό του όνομα ήταν Δημήτριος. Οι ευσεβείς γονείς του ενστάλαξαν στην ψυχή του την ευσέβεια και την πίστη στο Θεό, ώστε από μικρό παιδί άρχισε να δείχνει σημάδια υπέρμετρης αγάπης για την Εκκλησία. Σύχναζε στο ναό της πόλεως και συχνά αποσύρονταν σε γειτονικά δάση, όπου προσευχόταν με θέρμη στο Θεό και διάβαζε, εκεί στην ησυχία τη ερημιάς, βίους αγίων. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο το γεγονός ότι γεννήθηκε σε έναν ευλογημένο τόπο, γεμάτο σκήτες και ερημητήρια αγίων αναχωρητών. Μάλιστα η περιοχή αυτή αποκαλούνταν ως η «Θηβαΐδα της Ρωσίας». Αυτό το πνευματικό κλίμα και το περιβάλλον επέδρασε τα μέγιστα στην ψυχή του νεαρού Δημητρίου.

Τα πρώτα γράμματα τα έμαθε στην πατρίδα του και στη συνέχεια οι εύποροι γονείς του τον έστειλαν στην Αγία Πετρούπολη, να σπουδάσει στην περίφημη Στρατιωτική Σχολή Μηχανικού. Εκεί ο Δημήτριος έδειξε ιδιαίτερη επιμέλεια, ώστε οι μαθησιακές του επιδόσεις έγιναν γνωστές από τον μελλοντικό τσάρο Νικόλαο Α΄, ο οποίος τον πήρε υπό την προστασία του, προορίζοντάς τον για λαμπρή στρατιωτική καριέρα.

Σύντομα ο Δημήτριος άρχισε να χάνει τον ενθουσιασμό του για το στρατιωτικό επάγγελμα. Παρά τις λαμπρές επιδόσεις του στη Στρατιωτική Σχολή, γεννήθηκε στην ψυχή του η επιθυμία να ακολουθήσει τη μοναχική ζωή και να αφιερωθεί στην υπηρεσία της Εκκλησίας. Γι' αυτό άρχισε να έχει κρυφές επαφές με τους πατέρες και τους μοναχούς της φημισμένης Ιεράς Μονής Αγίου Αλεξάνδρου Νιέφσκι. Εκείνοι συμμερίστηκαν τις ανησυχίες του και τον ενθάρρυναν να αναζητεί το πραγματικό νόημα της ζωής του.

Το 1826 μια σοβαρή ασθένεια στάθηκε αφορμή να αλλάξει πορεία στη ζωή του. Όντας είκοσι ετών, παραιτήθηκε από τη σχολή, παρ' όλες τις αντιρρήσεις των αξιωματικών και των καθηγητών του και αποσύρθηκε στην Ιερά Μονή Αγίου Αλεξάνδρου Σβιρ, κοντά στην Αγία Πετρούπολη. Εκεί συνδέθηκε με ισχυρό πνευματικό δεσμό με τον φημισμένο Στάρετς (Γέροντα) Λεωνίδα της Όπινα, ο

οποίος έτυχε την περίοδο εκείνη να βρίσκεται στη Μονή αυτή. Από εκεί πήγε στην Ιερά Μονή Αγίου Κυρίλλου Πετροπόλεως, όπου γνώρισε έναν άλλο σημαντικό Στάρετς, τον Θεοφάνη. Έμεινε κοντά του τέσσερα χρόνια ως υποτακτικός και μαθητευόμενος. Κατόπιν γύρισε ξανά στη Μονή της Όπτινα, στο Γέροντα Λεωνίδα.

Στα 1831 εκάρη μοναχός και έλαβε το μοναχικό όνομα Ιγνάτιος. Μετά από λίγο καιρό χειροτονήθηκε διάκονος και στη συνέχεια πρεσβύτερος. Ύστερα διορίστηκε ηγούμενος της Ιεράς Μονής Λοπώφ, στην επισκοπική περιφέρεια Βολογκντά, στην πατρίδα του. Η Μονή αυτή βρισκόταν τον καιρό εκείνο σε εγκατάλειψη και ερήμωση. Όμως ο δραστήριος Ιγνάτιος, παρά τα προβλήματα υγείας που αντιμετώπιζε και την ασθενική του κράση, επέδειξε ιδιαίτερες ικανότητες, ώστε σύντομο χρόνο ανάδειξε τη Μονή σε σημαντικό πνευματικό κέντρο της περιοχής. Ανακαίνισε τα παλαιά κτήρια, έκτισε νέα και προσέλκυσε πολλούς μοναχούς.

Όμως η υγεία του επιδεινώνονταν σταδιακά. Μετά από νέα σκληρή και επώδυνη αρρώστια αποφάσισε να μεταβεί σε άλλη Μονή κοντά στη Μόσχα. Ο τσάρος Νικόλαος πληροφορήθηκε την άφιξή του, θυμήθηκε ότι ήταν ο προστατευόμενος του στη Στρατιωτική Σχολή και θέλησε να τον αξιοποιήσει. Τον όρισε ηγούμενο στην Ιερά Μονή Αγίου Σεργίου, πλησίον της Αγίας Πετροπόλεως. Και εδώ ο Ιγνάτιος επέδειξε τις ιδιαίτερες ικανότητές του και τον ένθερμο ζήλο του για την Εκκλησία. Σε λίγο χρόνο ανέδειξε και τη νέα Μονή πνευματικό φάρο της περιοχής. Ανακαίνισε τα παλαιά κτίρια, αποκατέστησε την κοινοβιακή ζωή και τάξη και επανέφερε το λειτουργικό τυπικό, το οποίο είχε παρεκκλίνει. Επίσης η πνευματική του δράση προσέλκυσε πλήθος μοναχών, επανδρώνοντας τη Μονή. Ο ίδιος λειτουργούσε, εξομολογούσε και κήρυττε αδιάκοπα στους πολυπληθείς προσκυνητές. Τόνιζε με έμφαση την αξία της συνεχούς νήψεως, δηλαδή της πνευματικής επαγρύπνησης και της νοεράς προσευχής, ήτοι: της μονολόγιστης ευχής: «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με τον αμαρτωλό».

Ο ίδιος προόδευε πνευματικά, με την συνεχή προσευχή, τη νηστεία, τις αγρύπνιες, την ησυχία και την άσκηση των αρετών. Μάλιστα τα σημάδια αγιότητας άρχισαν να είναι εμφανή σε αυτόν. Αξιώθηκε του χαρίσματος της θαυματουργίας. Με τις προσευχές του επιτελούσε πολλά θαύματα. Η φήμη του διαδόθηκε στην ευρύτερη περιοχή. Ο επιχώριος Επίσκοπος τον διόρισε γενικό επόπτη όλων των Ιερών Μονών της Αγίας Πετρούπολης, γεγονός που τον έκαμε περισσότερο γνωστό. Περισσότερο αγαπήθηκε από τους νέους, οι οποίοι έτρεχαν κατά χιλιάδες κοντά του να πάρουν τις ευλογίες του και τις πολύτιμες πνευματικές του νουθεσίες. Αλλά δεν έλειψαν και οι εχθροί του. Άνθρωποι κακεντρεχείς τον μίσησαν και τον πολέμησαν με πάθος.

Το 1847, η κατάσταση της υγείας του επιδεινώθηκε περισσότερο. Η σωματική του

εξάντληση τον ανάγκασαν να παραιτηθεί προσωρινά από τα πολλά καθήκοντά του και να αποσυρθεί στην Ιερά Μονή Νικολάου Μπαμπάγεβο, για ανάπαυση. Εκεί ανάπαυσε μεν το σώμα του, όχι όμως και το πνεύμα του. Στο ήσυχο και γαλήνιο εκείνο μέρος βρήκε την ευκαιρία να επιδοθεί στο συγγραφικό του έργο. Έγραψε πολυάριθμες επιστολές και πνευματικές πραγματείες, αφιερωμένες στην πνευματική ζωή και ιδίως στην νοερά προσευχή. Μετά από λίγο καιρό ανάλαβε πάλι τα καθήκοντά του στη Μονή Αγίου Σεργίου.

Το 1857 η Εκκλησία τον κάλεσε να την υπηρετήσει ως Επίσκοπος. Επιλέχτηκε και χειροτονήθηκε Επίσκοπος Σταυρουπόλεως στην περιοχή του Καυκάσου στον Εύξεινο Πόντο. Ο Ιγνάτιος, παρ' όλα τα προβλήματά του, συνέχισε να δείχνει τον αστείρευτο ζήλο του για την Εκκλησία. Ανάλωσε κυριολεκτικά τις δυνάμεις του, περιοδεύοντας την αχανή επισκοπική του περιφέρεια, διδάσκοντας, νουθετώντας και λύνοντας τα χρονίζοντα προβλήματα των ενοριών. Έδωσε μεγάλη σημασία στην χριστιανική εκπαίδευση των παιδιών, έχοντας την πεποίθηση ότι οι χριστιανοί νέοι είναι το μέλλον της Εκκλησίας.

Η επισκοπική του διακονία δεν έμελλε να είναι μακροχρόνια. Τέσσερα χρόνια μετά μια νέα αρρώστια τον κατέβαλε και τον καταρράκωσε σωματικά, ώστε να μη μπορεί να ανταποκριθεί στα επισκοπικά του καθήκοντα. Γι' αυτό ζήτησε την άδεια από τη Σύνοδο να αποσυρθεί στην Ιερά Μονή Νικολάου Μπαμπάγεβο. Έμεινε εκεί έξι χρόνια, ως απλός μοναχός, εφησυχάζων, προσευχόμενος και συγγράφοντας πνευματικά συγγράμματα. Στις 30 Απριλίου 1867, σε ηλικία 60 ετών κοιμήθηκε ειρηνικά. Τα πνευματικά του τέκνα τον είδαν λουσμένο σε ένα εκτυφλωτικό φώς, δείγμα της αγιότητάς του. Η Εκκλησία τον ανακήρυξε άγιο και όρισε να τιμάται η μνήμη του στις 30 Απριλίου, την ημέρα της οσιακής κοιμήσεώς του.

<https://bit.ly/3vt3uB8>